

รายงานการวิจัย เรื่อง

การเปรียบเทียบการจับดินสอของเด็ก Down Syndrome
ที่มารับบริการที่สถาบันราชานุกูล โดยการปรับความลาดเอียง
ของพื้นรองเขียน ขนาด และความยาวของอุปกรณ์การเขียน

โดย พภาวรรณ สุทธิวงศ์

งานกิจกรรมบำบัด กลุ่มงานฟื้นฟูสมรรถภาพ
สถาบันราชานุกูล กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข
พ.ศ. 2548

ก

ชื่อเรื่อง การเปรียบเทียบการจับดินสอของเด็ก Down Syndrome ที่มารับบริการที่สถาบันราชานุกูล โดยการปรับความลาดเอียงของพื้นรองเขียน ขนาดและความยาวของอุปกรณ์การเขียน

ผู้วิจัย ผกาพรรณ สุทธิวงศ์ วิทยาศาสตร์บัณฑิต(กิจกรรมบำบัด)

งานกิจกรรมบำบัด กลุ่มงานฟื้นฟูสมรรถภาพ สถาบันราชานุกูล

ปีที่วิจัย 2548

บทคัดย่อ

การเปรียบเทียบการจับดินสอของเด็ก Down Syndrome ที่มารับบริการที่สถาบันราชานุกูล โดยการปรับความลาดเอียงของพื้นรองเขียน ขนาดและความยาวของอุปกรณ์การเขียน มีความมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อศึกษารูปแบบการจับดินสอ เมื่อความลาดเอียงของพื้นรองเขียน เส้นผ่าศูนย์กลางและความยาวของอุปกรณ์ที่ใช้เขียนแตกต่างกัน เปรียบเทียบคะแนนการจับดินสอ เมื่อปรับความลาดเอียงของพื้นรองเขียน เส้นผ่าศูนย์กลางและความยาวของอุปกรณ์ที่ใช้เขียน และเปรียบเทียบคะแนนการจับดินสอระหว่างอุปกรณ์และพื้นรองเขียนที่แตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างเลือกมาจากเด็ก Down syndrome อายุ 1-2 ปี ที่มารับบริการที่หน่วยส่งเสริมพัฒนาการวัยทารกและหออผู้ป่วยเด็กเล็ก 1 สถาบันราชานุกูล จำนวน 20 คน เครื่องมือในการวิจัยเป็นแบบบันทึกรูปแบบและคะแนนการจับดินสอ โดยใช้เกณฑ์ของ Tseng ค.ศ.1998 ประกอบด้วย 14 รูปแบบการจับดินสอและคะแนนมาตรฐาน 5 เกรด รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการจับดินสอของเด็ก Down Syndrome ช่วงเดือนมีนาคม - เมษายน 2548 ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติ Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test และ ค่าสถิติของ Friedman Two-way Analysis of Variance by Ranks

ผลการวิจัย 1) รูปแบบการจับดินสอของเด็ก Down syndrome เมื่อความลาดเอียงของพื้นรองเขียน เส้นผ่าศูนย์กลางและความยาวของอุปกรณ์ที่ใช้เขียนแตกต่างกัน พบว่ากรณีเขียนบนพื้นรองเขียนแบบตรง ในภาพรวมกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรูปแบบการจับดินสอในท่า Palmar supinate (คะแนน 2) คิดเป็นร้อยละ 63.75 รองลงมาคือ Digital Pronate (คะแนน 2) และ Brush (คะแนน 3) คิดเป็นร้อยละ 16.25 และ 7.5 ตามลำดับ ส่วนกรณีเขียนบนพื้นรองเขียนแบบเอียงในภาพรวมกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรูปแบบการจับดินสอในท่า Palmar supinate (คะแนน 2) คิดเป็นร้อยละ 40 รองลงมาคือ Brush (คะแนน 3) และ Digital Pronate (คะแนน 2) คิดเป็นร้อยละ 26.25 เท่ากัน

2) การเปรียบเทียบคะแนนการจับดินสอของเด็ก Down Syndrome เมื่อปรับความลาดเอียงของพื้นรองเขียน พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนการจับดินสอดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อปรับพื้นรองเขียนให้เอียง 45 องศา และใช้อุปกรณ์ที่มีเส้นผ่าศูนย์กลางเล็ก (พอม) และขนาดสั้น

3) การเปรียบเทียบคะแนนการจับดินสอของเด็ก Down Syndrome เมื่อปรับเส้นผ่าศูนย์กลางของอุปกรณ์ที่ใช้เขียนพบว่า การปรับอุปกรณ์การเขียนให้มีเส้นผ่าศูนย์กลางลดลงกับอุปกรณ์การเขียนขนาดสั้นและยาว ไม่มีผลต่อการเพิ่มคะแนนการจับดินสอของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งการเขียนบนพื้นรองเขียนแบบตรงและ

เอียง 45 องศา 4) การเปรียบเทียบคะแนนการจับดินสอของเด็ก Down Syndrome เมื่อปรับความยาวของอุปกรณ์ที่ใช้เขียนพบว่า การปรับความยาวของอุปกรณ์ให้สั้นลง โดยเฉพาะกับอุปกรณ์ที่มีเส้นผ่าศูนย์กลางเล็ก(พอม) ช่วยให้กลุ่มตัวอย่างมีการจับดินสอดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งการเขียนบนพื้นรองเขียนแบบตรงและเอียง 45 องศา 5) การเปรียบเทียบคะแนนการจับดินสอของเด็ก Down Syndrome ระหว่างอุปกรณ์ที่ใช้เขียน และพื้นรองเขียนที่แตกต่างกันพบว่า มีผลต่อการทำให้คะแนนการจับดินสอแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และอุปกรณ์ที่ช่วยให้กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนการจับดินสอมากที่สุด คืออุปกรณ์ที่มีเส้นผ่าศูนย์กลางเล็ก(พอม)ขนาดสั้น และเขียนบนพื้นรองเขียนที่เอียง ส่วนอุปกรณ์ที่กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนการจับดินสอน้อยที่สุด คืออุปกรณ์ที่มีเส้นผ่าศูนย์กลางเล็ก(พอม)ขนาดยาวและเขียนบนพื้นรองเขียนตรง

สรุป อุปกรณ์การเขียนที่มีเส้นผ่าศูนย์กลางเล็ก ขนาดสั้นและเขียนบนพื้นรองเขียนที่เอียง สามารถนำไปใช้ในการพัฒนาการจับดินสอของเด็ก Down syndrome ให้ดีขึ้นได้ โดยจะทำให้เด็กมีคะแนนการจับดินสอเพิ่มขึ้น อันจะมีผลต่อการพัฒนาทักษะการเขียนต่อไป

คำสำคัญ การจับดินสอ , Down syndrome